

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

יושבים יהודים בהתוועדות וישנים? - יושבום באמצע השינה על 'ענני שמיא', וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש...

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש פ' שמות, כ' טבת
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה
ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.
*
נדפס ע"י בנה
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ההוראה מיציאת מצרים "על כרחם של ישראל"

גם כאשר הוא מסרב לצאת ממצרים וטוען לשם מה אני זקוק לגאולה; הרי הוא חי במדינה דמוקרטית שבה מרשים לו ללמוד ולהתפלל ללא הפרעה, ומה הוא זקוק לארץ ישראל כאשר שטחה של מדינה אחת כמו טקסס גדול פי כמה מכל ארץ ישראל • על-כך אומרים לו, שהוא נמצא בגלות ממש, ושבגאולה יקחו אותו מהמשרד (ומהמליון דולר) לארץ ישראל • כאשר לוחצים את היצר-הרע הוא רוצה לצאת מהגלות, כיון שהיהודי בפנימיות הוא לעולם טוב וכאשר לוחצים אותו זה מתגלה • משיחת ש"פ שמות ה'תשכ"ה – בלתי מוגה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"*

[פ' שמות] בטוב).

רש"י הוכרח לפרש כן, מצד זה שכתוב ב' פעמים "ביד חזקה", שאם לא כן הי' מספיק לכתוב רק פעם אחת.

וצריך להבין: לכאורה יכול הי' רש"י להביא ראי' חזקה יותר לענין החפזון, מכך שהבצק אשר הכינו בני ישראל לדרך לא הספיק להחמיץ⁴, שזמן חימוץ הבצק הוא⁵ כדי שיעור מיל, ח"י דקות או כ"ד דקות או חצי שעה, ומדוע מביא רש"י ראי' דוקא מכך שלא הספיקו להכין צידה? הרי מדובר על

א. על הפסוק האחרון בפרשתינו "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו", מפרש רש"י ש"ביד חזקה ישלחם" קאי על ידו החזקה של הקב"ה על פרעה, ואילו "ביד חזקה יגרשם" קאי על ידו החזקה של פרעה על בני ישראל שישלחם "על כרחם של ישראל, ולא יספיקו לעשות להם צידה², וכן הוא אומר³ ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם וגו'" (ובזה מקויים הענין דמסיימים

(* עוד בענין המדובר בשיחה זו ראה בלקו"ש ח"א ע' 1 ואילך.

1, א.

2 בא יב, לט.

3 שם, לג.

4 שם, לד.

5 ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתנ"ט ס"ט-י'.

ביאור בשער היחוד והאמונה

לקראת כ"ד טבת – יום ההילולא של אדמו"ר הזקן, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע מדבריו בהתוועדות י"ט כסלו ה'תשכ"ח, ביאור בענין המשל הידוע שמובא בתניא מיחוד אור השמש שבתוך כדור השמש עם גוף השמש לגבי ענין היחוד של הקב"ה עם מדותיו (נדפס בהוספות ללקו"ש חכ"א ע' 441 ואילך, ולהבנת הענין יש לעיין שם)

להלן פענוח הכתי"ק כפי שמופיע בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):

אין דעם שמש זיינען פאראן צוויי ענינים:

(א) זיין עצם מציאות, וואָס האָט ניט צוטאָן צו אור, נאָך דאָס וואָס ער איז אַ שמש. און דער אופן התפשטות האור וואָס קומט אַרויס פון דעם ענין אין שמש איז בדוגמת אַ פעולה וועלכע ווערט נפעל פון דעם כח הפועל.

(ב) דער "מאור" וואָס אין אים. ד.ה. אז נוסף אויף זיין עצם מציאות האָט ער אַן עצם דינן תפקיד צו לייכטן, ובמילא – איז דאָס אויך אין זיין מציאות, וואָס דעריבער הייסט ער מיטן נאָמען "מאור", מצד דעם וואָס זיין ענין איז מאיר אור זיין.

דער חילוק צווישן די צוויי ענינים בנוגע דעם אור וואָס ווערט נתפשט פון אים: זייענדיק כלול אין שמש, ד.ה. אין זיין עצם מציאות (וואָס האָט ניט קיין דירעקטן שייכות מיט אור, ער איז בלויז בדוגמת אַ כח וועלכער איז פועל פעולת האור), איז דער אור "אין ואפס", ער האָט דאָרטן קיין מציאות ניט. ואעפ"י אַז ער איז כלול אויך דאָרטן – און נאָך אדרבה, זייענדיק דאָרטן איז ער ביתר שאת, כנ"ל – איז וויבאלד אבער אז דער עצם מציאות השמש, דער "גוף כדור השמש", איז ניט שייכות (ובנמשל אַפגעטראַגן און נבדל) פון ענין אור, איז דער אור הכלול בו ניט קיין מציאות כלל נאָך אין ואפס. משא"כ דער אור וואָס איז כלול אין "מאור", ד.ה. אין די מדריגה פון שמש וואָס תפקידו להאיר, איז ער ניט אין ואפס (וואָרום וויבאלד אַז דער טייטש וענין פון "מאור" איז אַז ער איז מאיר אור, ה"ז אדרבה מחשיב ענין האור, ופשיטא אַז מען קען ניט שולל זיין דעם מציאות האור, אויף צו זאגן אַז ס'איז ניטא קיין אור לגבי אים נאָך אין ואפס), נאָך ער איז מיוחד מיט אים בתכלית היחוד.

און דעריבער איז אין פ"ג וואו ער רעדט וועגן נבראים וואָס זיי ווערן נתהווה פון דעם כח הפועל (ועד"ז איז אויך בנוגע דעם כח הפועל, וואָס קומט מצד בחי' המלכות שבבי"ע וגם באצי' הרי הוא ביחס לשאר הספי' כדוגמת אור דביקות נכרת ובלתי נכרת), רעדט ער

ששים רבוא אנשים, נוסף על נשים וטף, ומקנה רב כו' שהלכו למדבר שבו "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין שם מים גו"⁶, ומובן שהכנת צידה לדרך כזו אורכת זמן רב [וזה שלא הספיקו להכינו אינו ראי' כ"כ על חפזון]?

והפלא הוא, שהפסוק "וישא העם את בצקו טרם יחמץ" מופיע תיכף לאחר הפסוק שמביא רש"י בפירושו ("ותחזק מצרים כו"), ולכאור' הי' עליו להביא פסוק זה כראי', כנ"ל?

ב. הדבר יובן בהקדים קושיא נוספת בפסוקים אלו:

מ"ש "עתה תראה גו' ביד חזקה יגרשם מארצו", כלומר, שבני ישראל לא ירצו לצאת ופרעה ישלחם כו' – בא כמענה על טענתו של משה רבינו "למה הרעותה גו"⁷.

נשאלת השאלה – הלא טענותיו של משה רבינו הם: א) כיצד יכולה להיות הגאולה כאשר אחרי כל האותות והמופתים כו' טענו בני ישראל שנהי' להם רק יותר גרוע ושאנים רוצים לצאת. ב) איך ילך הקב"ה להוציאם ממצרים, "ערות הארץ"⁸, מקום שאסור להתפלל בו.

וא"כ לכאורה אינו מובן, מה ענה לו הקב"ה בזה ש"ביד חזקה גו", הרי אדרבה, זה רק מחזק את טענותיו?

והביאור בזה:

הקב"ה אמר למשה רבינו: דע לך, זה גופא שבני ישראל לא ירצו לצאת הוא משום שאצלך ישנה הקושיא ד"למה הרעותה גו",

וממנה משתלשל ענין זה שבני ישראל לא ירצו לצאת!

וזוהי הוראה לכאו"א:

אל לו לומר – הרי אני מקיים מצוות מדאורייתא ומדרבנן, ואף מנהגים, והרי "המעשה הוא העיקר"⁹, ומדוע עלי לקיימם **בהידור** דוקא?

– ע"כ אומרים לו, שמזה שהוא אינו מהדר בקיום המצוות משתלשל שנכדו וכו' יערוך חשבון שהיות והסבא עשה זאת ללא הידור וללא חיות, במילא כיון שהוא חי כמה דורות לאחריו, הרי אינו צריך לקיים בכלל מצוות עשה!

ג. אך עדיין קשה: הרי ידוע שאין מסיימין אלא בדבר טוב, ולכאו' לפי הנ"ל פרשתנו מסתיימת בהיפך הטוב, ומדוע לא כתב זאת רש"י בפ' וארא כו' היכן שמזכיר את האבות שלא הרהרו על הקב"ה¹⁰ וכו'?

ולכן כותב רש"י "על כרחם של ישראל", זאת אומרת: גם כאשר הוא מסרב לצאת ממצרים וטוען לשם מה אני זקוק לגאולה; הרי הוא חי במדינה דמוקרטית שבה מרשים לו ללמוד ולהתפלל ללא הפרעה, ומה הוא זקוק לארץ ישראל כאשר שטחה של מדינה אחת כמו טקסס גדול פי כמה ("קען איינפאקן") מכל ארץ ישראל; רצונו במחשב – יש לו במנהטון, רצונו בתפוז טוב – יש לו בלוס-אנג'לס, ואפי' יש לו ישיבת תומכי תמימים בברוקלין!... כאן (בארה"ב) יש לו אפשרות להיות "סנטור", ואם הוא גם נולד באמריקה ביכולתו להתמנות אפילו ל"נשיא"...

(9) אבות פ"א מי"ז.

(10) פרש"י וארא ו, ט.

ראובן ושמעון סלקין", בהמשך ד"כל ימי חייך" בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז. ובנוגע לפועל הכוונה, שהעבודה דבנ"י עתה צריכה להיות "להביא לימות המשיח", גלות **מיד** ("שוין גליך") בפועל איך שהמצב ד"הבאים מצרימה" בגלות הוא באמת מצב ד"גאולת ישראל", עי"ז שמתכוונים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד"ימות המשיח".

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם, כולל – ע"י ההשתתפות (או להוסיף חיזוק בזה אם משתתף כבר) בלימוד הרמב"ם דכו"כ מבנ"י, ג' פרקים ליום, או פרק א' ליום, או ספר המצוות³, ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁴, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בעצמו בזה, להשתדל להשפיע גם על עוד מבנ"י שסביבו, אנשים נשים וטף, באופן ד"העמידו תלמידים הרבה"⁵, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁶, שלאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה" – שהוא "בחזקת שהוא משיח" – שהוא יהי' תיכף ומיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את כל העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו", עד – כסיום הרמב"ם "מלאה⁷ הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית*)

(3) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך.
(4) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.
(5) אבות פ"א מ"א.
(6) הל' מלכים ספי"א.
(7) ישע"י יא, ט.
(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על ידינו. המו"ל.)

המשך הפענוח מעמוד 14:

וועגן דעם אור ווי ער איז כלול אין "גוף כדור השמש". משא"כ אין פ"י, וואָס ער קומט מבאר זיין דעם ענין הספי' ווי זיי זיינען **מיוחד** מיטן אויבערשטן, דאָרף ער מחדש זיין אַ נייעם ענין אַז דער שמש איז נקרא מאור (און ער מוז ברענגען אַ ראַי' אויף דעם אויפטו, וואָרום אלולי זאת וואָלט מען קענען זאָגן אַז שמש **מצ"ע** אין קיין מאור ניט, און דאָס וואָס ער גיט ארויס אור איז עס בדוגמת פעולה מכוח הפועל), וויילע דער יחוד פון אור איז דוקא מיטן מאור, און ניט מיטן שמש, כנ"ל.

מוקדש לעילוי נשמת ר' **רחמים** ב"ר **יואב** ע"ה **אנטיאן** - נפטר ליל שמע"צ ושמת' ה'תשס"ב
יה"ד שתכיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

(6) עקב ח, טו.

(7) פרשתנו ה, כב.

(8) מקץ מב, ט. יב.

לאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח"...

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר "כלו כל הקצין"¹, כבר עשו בני" תשובה, וסיימו הכל, כולל גם – "לצחצח הכפתורים", וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני" שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושוור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן, שאם כבר בירידה למצרים אלפי שנים לפני"ז, נמצא בגלוי "גאולת ישראל" ב"ואלה שמות בני" הבאים מצרימה", ואם עבודת בני" בכל הזמנים היא להמשיך את הגאולה במצב הגלות,

ועאכו"כ לאחרי שישנו כבר הריבוי דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, כולל – דרבי אלעזר בן עזרי' בזמנו, והרמב"ם בזמנו, וכל צדיקי ישראל בכל הדורות, עד בדורות האחרונים – העבודה דרבותינו נשיאינו המיוחסים לבית דוד משבט יהודה, כולל – העבודה דכ"ק מו"ח אדמו"ר במשך שבעים שנה בחיים חיותו בעלמא דין (תר"ס-תש"י) – הרי **במכל-שכן וקל וחומר** בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי שסיימו הכל (כנ"ל), ישנה ההבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי" (תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . . להביא לימות המשיח".

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין "כל ימי חיך" ו"ימות המשיח" (כמו שהיה אצל בני" בכל הדורות **שלפני** דורנו זה), אלא "כל ימי חיך" דכל אחד מבני", חיו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) "ימות המשיח" בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו גם כשזה במצב דלילה, "הבאים מצרימה"), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ"ימי חיך" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (גם אם הוא כבר מבוגר יותר משבעים שנה וכיו"ב), עובר כל יהודי מיד – בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין

[ובמכל-שכן וקל וחומר:] אם אצל סבו – הדולר או איזה גוי האחראי על הנקיון ("דשעניטור") תפסו מקום, כל-שכן שאצלו יתפוס מקום הסנט¹¹, הנשיא וגם מליון דולר... ובשביל מה צריכים לקחת אותו מהמשרד שלו בגאולה לארץ ישראל – הוא ישאר כאן עם כל ממלכתו...

על-כך אומרים לו, שהוא נמצא בגלות ממש, ושבגאולה יקחו אותו מהמשרד (ומהמליון דולר) לארץ ישראל, אלא שבינתיים עליו באמת להודות להקב"ה ע"כ שטוב לו פה, שהרי יכלו לקחת אותו בגלות עם לשלואות של ברזל, וכפי שה' במצרים שלמרות שבני ישראל היו ב"מיטב הארץ", בכל-זאת היו **בגלות** מצרים!

ומה שמינו אותו לנשיא – הרי-זה בכדי שיפעל את התפילות בבתי הספר ויתמוך בכספו בשיבות, וזהו תפקידו.

ד. ולכן אומר רש"י "על כרחם של ישראל" – כלומר, שכאשר לוחצים ("מען גיט א קוועטש") את היצר-הרע הוא רוצה לצאת מהגלות, כיון שהיהודי בפנימיות הוא לעולם טוב וכאשר לוחצים אותו זה מתגלה, וגם אם הוא יודע שלא יה' לו צידה, "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה"¹², אעפ"כ רצונו

לצאת מהגלות.

וזהו הטעם לכך שרש"י מביא רא' דוקא מענין הצידה: רש"י לא בא להראות לנו את המהירות שבה יצאו בני ישראל ממצרים, אלא רוצה ללמדנו שיש לצאת מהגלות גם ללא צידה כו', כנ"ל.

ה. ובוה תובן קושיא נוספת: מדוע דוקא כשאמרו מצרים "כולנו מתים"³ יצאו בני ישראל, הרי בני ישראל כבר היו רגילים בצרותיו של פרעה כו', ולכאורה מה ההתפעלות מזה?

והביאור הוא: משום שהמצריים (הקליפה) בעצמם ראו את האלוקות, וזה פעל בדרך ממילא גם על בני ישראל שיצאו.

ולכאו', כיצד יתכן שמצרים ידעו זאת לפני בני ישראל? על-כך כותב רש"י "ותחזק מצרים גו'", כלומר, שדבר זה מבוסס "איינגעשטעלט" בתורה (שמצרים ידעו זאת לפניהם).

ועד"ז יה' לע"ל "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹³, אלא שאז לא יה' זה בחפזון ובמנוסה אלא "בשובה ונחת תושעון"¹⁴, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

13) מיכה ז, טו.
14) ישע"י, ל, א.

11) בהנחה נכתב כאן גם "דער האוז און קאומענס" (ואולי הכוונה ל"בית הנבחרים"). המו"ל.
12) ירמ' ב, ב.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי' זיסק** לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ד שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת החסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

(2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קיט, ב. ועוד.

(1) סנהדרין צז, ב.

"אידן, גייט אַרויס פון גלות!"

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. כאשר בא יהודי ותובע אריכות ימים ושנים טובות הרי בודאי שמצליח הוא לפעול זאת וכך אכן נהי' בפועל, ובכוחו של כל יהודי לתבוע זאת!¹

עאכו"כ כשיהודי תובע שתבוא כבר הגאולה, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², ונשיא דורנו פסק שכל היהודים כבר עשו תשובה – "לאלתר לתשובה"³, ועכשיו צריך כבר להיות ה"לאלתר לגאולה" – במילא צועקים: "עד מת!"?

ב. הנה, ישנם הטוענים: כיצד יתכן שיושב בן-אדם ומייגע יהודים ("ער מאטערט אידן") כמה שעות, מדבר על דא ועל הא ("אהער און אהין") ואח"כ צועק לפתע "דאלאי גלות!" ותובע מהם שגם יצעקו "עד מת!" – מכיון שעבר כבר יום שישי, חלפו כמה שעות בשבת וכעת עומדים כבר בשבת אחר-הצהרים לאחר כמה שעות שמדברים כאן, ועדיין לא בא!! טוענים הם: לשם מה צריכים להזכיר להם ביום השבת את צער הגלות, ועקב כך לבוא עוד בטענות להקב"ה (כביכול) ולומר דעות להקב"ה – אנו רוצים לחיות עם הקב"ה בשלום ולא לריב עמו!

ובפרט שהקב"ה יודע מה עליו לעשות, ויודע מש"כ בגמרא ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ויודע גם שנשיא דורנו פסק שיהודים עשו כבר תשובה – ואם-כן, כיצד מגיע "יא-טיביע-דאם" ותובע שצריכים כבר את הגאולה!?

ג. עונים להם, שלא נוגע כאן שום חשבונות, מה שנוגע הוא רק שתבוא כבר הגאולה בפועל, ובאופן ד"אחישנה"⁴, ו"אחישנה" שב"אחישנה"!!

ומה שיושבים יהודים בהתוועדות וישנים? – יושיבום באמצע השינה על "ענני שמיא"⁵, וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש, ובאם לא יבינו היכן נמצאים – יספרו להם, והם ייטלו נטילת-ידיים ויאמרו להם איזה ברכה לעשות ע"פ שולחן-ערוך!

ומה שישנם קושיות? – שיהי' לבריאות! אבל קודם שתבוא הגאולה, ובודאי שאז ירחם עליו אליהו הנביא, בראותו שאינו יכול לישון ומצטער מהקושיא שיש לו, ואליהו יתרצה.

"אַבער אידן – גייט אַרויס פון גלות" [= אבל, יהודים – צאו מהגלות]!!!...

[כ"ק אד"ש הפסיק לרגע, חייך ואמר:] לחיים, לחיים ולברכה [ועשה תנועה בידו הק'].

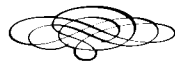
(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

ר"ת (הי' תהא שנת) נפלאות אראנו⁴.

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בני"ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש "פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו"⁵, ו"הנה זה בא"⁶, ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, כפס"ד הרמב"ם⁷ (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה⁸) שע"י "מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ש"פ שמות, י"ט טבת ה'תנשא"א – מוגה)

4) להעיר מהרמז בפרשת השבוע (ד, יג): "שלח נא ביד תשלח" ("גואלם לעתיד" – פרש"י) – "נא" ר"ת "נפלאות אראנו".
5) ש"ש ב, ט.
6) שם ח. וראה שהש"ר עה"פ (פ"ב, ח (ב)).
7) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
8) ראה לעיל הערה 27 [סה"ש תנשא"א ח"א ע' 242].

ספר שמות - ספר הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

מסיימים עתה את ספר בראשית הנקרא "ספר הישר"¹, כיון שמדובר בו על האבות שנקראים "ישרים", ונכנסים לתחלת ספר שמות שהוא ספר הגאולה. הגם שבתחילתו מדובר על ענין הגלות, אבל לאחמ"כ נפעל ענין הגאולה, עד לסוף הספר שבו מדובר אודות בנין המשכן.

בתחלת ספר שמות² אומר רש"י שבני ישראל "נמשלו לכוכבים" שאין בהם שינויים כפי שיש אצל השמש והירח, אלא הם נמצאים כל הזמן באותו מעמד ומצב, הן ביום והן בלילה, והם קטנים – ענין הביטול.

וזהו הענין שללא הבט ע"כ ש"אתם המעט מכל העמים"³, פועלים את ענין הגאולה, שה"רגע קטן" יסתיים, ותבוא הגאולה – שעל זה מדובר בסיום ספר בראשית, היכן שיוסף הבטיח "פקד יפקד אלקים אתכם וגו'"⁴.

ונעוץ סופו דספר בראשית עם תחלתו דספר שמות – בביאת משיח צדקנו יבוא ויגאלנו כו'.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויחי ה'תשכ"ז – בלתי מוגה)

1) יהושע י, יג. ע"ז כה, א. וראה לקו"ש ח"ג ע' 847.
2) א, א.
3) ואתחנן ז, ז.
4) ויחי נ, כה.

1) למדים זאת מטענת יעקב אבינו (וגש מז, ט) "מעט גו' ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי" (כמדובר לפני"ז בהשיחה).
2) סנהדרין צז, ב.
3) "הקריאה והקדושה" תש"א-ב.
4) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.
5) דניאל ז, יג. סנהדרין שס.

כל הענינים המנגדים לא יעכבו את ביאת משיח

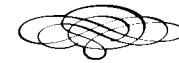
[. .] כללות פרשת שמות מספרת אודות מעמד ומצבם של בני-ישראל בהיותם בגלות מצרים – החל מהתחלת הפרשה: "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" [כידוע שגלות מצרים היא ההתחלה והשורש דכל הגלויות שלאחרי-זה, כמאמר רז"ל¹ "כל המלכיות נקראו על-שם מצרים שהן מצירות לישראל"], וסיומה – סיפור קושי הגלות כו', עוד קודם שהביא הקב"ה את המכה הראשונה על מצרים (שזה מסופר בפרשת וארא).

ובסוף פרשת שמות נאמר – "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" (על כרחם של ישראל יגרשם²), זאת אומרת: היו יהודים שלא רצו לצאת מגלות מצרים, ועל זה אמר הקב"ה – "ביד חזקה יגרשם מארצו": גוים יגרשו את בני-ישראל מן הגלות!!

על-פי-זה מובן שכל הענינים המנגדים ללימוד התורה כדבעי ולקיום המצוות בהידור, ודיבורים . . נגד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש – לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו, ובפשטות: ביאת משיח צדקנו תהי' תיכף ומיד, "אחכה לו בכל יום שיבוא"³, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"⁴, וטעם הדבר – כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"⁵!!

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

- (1) ב"ד פט"ז, ה. (2) רש"י עה"פ. (3) נוסח "אני מאמין". וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394. (4) נוסח תפלת שמו"ע בימות החול. (5) משלי יט, כא.

בפרט כששומעים מנשיא דורנו...

גם לאחר קושי ואריכות הגלות האחרון במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה (שלא בערך לגלות מצרים במשך מאתיים ועשר שנה) – מציאותם של "בני ישראל" היא בעצם **למעלה מגלות**, וכל רגע נוסף שנמצאים בגלות ה"ז באופן ד"ה **הבאים מצרימה**, "כאילו אותו יום נכנסו למצרים", ועומדים הם בתוקף האמונה והבטחון שתיכף ומיד יקיים הקב"ה הבטחתו "פקד פקדתי אתכם בגאולה האמתית והשלימה, ובפרט כששומעים ממשה רבינו שבדורנו¹, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו (כנ"ל ס"ב²), ועאכו"כ לאחר שישנה גם השלימות דארבעים שנה, "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"³, ועומדים בשנת ה"א (ה'תשנ"א),

- (1) ראה ב"ד פנ"ו, ז: "אין דור שאין בו כמשה". (2) סה"ש תנשא ח"א ע' 240. וראה חז"ל רעג, א. תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). תניא פמ"ד. שם אגה"ק ביאור לסי' ז"ך בסופו. (3) תבוא כט, ג.

ההוראה מבשורת הגאולה במצרים לגאולה בדורנו זה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"*

א. ידוע הרי ש"התורה היא נצחית"¹. וכשם שהתורה מספרת כיצד ה' סדר יציאת בני ישראל מגלות מצרים, כך גם צריך להיות סדר היציאה מהגלות הנוכחית, וכדלקמן.

בגלות מצרים, כאשר הקב"ה שלח את משה רבינו למסור לבני ישראל שהם ייצאו מהגלות, הסדר ה' שבני ישראל צריכים לשאול את משה רבינו "מה שמו"²? וזה ממשך ומגלה ("רופט ארויס") את מענה הקב"ה למשה³: "אהי אשר אהי' גו' כה תאמר לבני ישראל אהי' שלחני אליכם".

וכשם שהקב"ה בישר ליעקב אבינו "אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"⁴, כך גם בגלות זו

– גלות שבה נמצאים הן היהודים בחוץ לארץ והן היהודים בארץ ישראל, כיון שנחרב בית המקדש ונתבטל המעמד ומצב דישאל במעמד ולוים בדוכנם וכהנים בעבודתם⁵, היות ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶, ואדרבה, בארץ ישראל – פלטרין של מלך – הגלות יותר נוגעת מאשר בחוץ לארץ שאינה פלטרין של מלך –

הקב"ה נמצא יחד עם בני ישראל בגלות ואח"כ "אנכי אעלך גם עלה".

ולכן אסור ח"ו ליפול ברוח ("זיין אראפגעפאלן"), צריכים רק ה"ויזעקו"⁷ של בני ישראל על הגלות, ואזי "וישמע אלקים את נאקתם וגו"⁸ עד ל"וידע אלקים"⁹, והקב"ה מוציאם מהגלות.

ב. ויתירה מזו, בגלות הנוכחית הדבר בתוקף יותר מכפי שהי' בגלות מצרים:

נאמר בזהר¹⁰ ומבואר בתורה אור¹¹, שבגלות מצרים ה' "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה גו"¹² **כפשוטו**, משא"כ עכשיו, כאשר עורכים הכנות לביאת משיח צדקנו, הרי זה מתבטא בעבודה ויגיעה בלימוד התורה – "בחומר דא

- (* מובאת בזה בהוספת מראי-מקומות חדשים ושינויי עריכה מועטים בגוף השיחה. (1) תניא רפ"ז. (2) פרישתנו ג, יג. (3) שם יד. (4) ויגש מו, ג-ד. (5) ע"פ תפלת "רבון העולמים" בתפלת השחר. (6) תפלת מוסף דיו"ט (שאומרים גם באר"ק ת"ו). (7) פרישתנו ב, כג. (8) שם, כד. (9) שם, כה. (10) ח"ג קנג, א (ברע"מ). ועד"ז בח"א כז, א. (11) ריש פרישתנו. וראה גם אוה"ת פרישתנו ע' ח (ובהערה שם) ואילך. (12) פרישתנו א, יד.

קל וחומר, ובלבנים דא ליבון הלכתא¹³, ובכל עבודה בשדה דא ברייתא, ולא עבודת פרך כפשוטו ח"ו.

וכאשר אנו עדיין נמצאים בגלות, צריך להיות ה"ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"¹⁴: בני ישראל צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות בזמן הגלות, וישנו כבר ה"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא" וכו', ואם-כן מדוע לאחרי כל-זה מחזיקים אותנו עדיין בגלות!?

אמנם העבודה כבר ישנה, אבל זקוקים רק לצעקתו של היהודי שרוצים לצאת מהגלות, ואזי מתקיים מיד ה"ידיע אלקים"¹⁵, שהקב"ה מוציא מיד את בני ישראל מהגלות.

המציאות היא שרוב העולם זכאי

ג. והנה, כשם שבגלות מצרים היו כמה מבני ישראל שלא זעקו ולא רצו לצאת ממצרים ר"ל¹⁶, כך גם עכשיו ישנם ר"ל יהודים שלא זועקים ולא רוצים לצאת מהגלות!

אבל רובם של בני ישראל – עד "ועמך כולם צדיקים"¹⁷ – רוצים לצאת מהגלות, ולכן מוסיפים ביתר שאת ויתר עוז בקיום התורה והמצוות בכדי למהר את היציאה מהגלות, ביודענו את הבטחת הקב"ה שכאשר בני ישראל מוסיפים בעבודתם בתורה ומצוות, ממחרים עוד יותר את הגאולה.

ולא כמו אלו הנופלים ליאוש ר"ל מחושך הגלות, אלא יודעים אנו שאפילו אם אכן זהו חושך כפול ומכופל, אעפ"כ יש בכחו של יהודי ע"י פעולה אחת להביא את הגאולה!

וכפי שכתוב בתקוני זהר¹⁸ שאם צדיק אחד (ועאכו"כ שני צדיקים) מתנהג כדבעי הוא מביא את הגאולה, וכפסק הרמב"ם¹⁹ ש"צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זאת-אומרת: אפילו אם נאמר שחצי עולם חייב ח"ו – אשר באמת זהו חשבון של שקר, כיון ש"ועמך כולם צדיקים" – פוסק הרמב"ם ש"ע"י מצוה אחת, פעולה אחת, דיבור אחד או מחשבה אחת, יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועאכו"כ כשהמציאות אינה כך, אלא רוב העולם הוא זכאי – הרי ודאי ש"ע"י פעולה אחת יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועד שע"י אותה פעולה אחת אפשר להביא את התשועה והצלה האמיתיים – הגאולה האמיתית והשלימה, שאזי יהי' "ואשא אתכם על כנפי נשרים"²⁰, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים שמרעמסס לסוכות "ק"כ מיל היו, ובאו שם לפי שעה שנאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים"²¹ – כך גם יהי' בגאולה העתידה "וארו עם ענני שמיא"²², ברגע אחד ללא שום מדידות והגבלות.

ובמכל-שכן וקל-וחומר מיציאת מצרים: במצרים היתה העבודה "בחומר ובלבנים גו" בגשמיות כפשוטו, וכשמדברים על גשמיות הרי זה במדידה והגבלה, אשר קודם עושים דבר אחד ואח"כ עושים דבר שני ואי אפשר לעשות שני דברים בבת אחת, קודם מניחים לבניה אחת ואח"כ מניחים לבניה שני' וכו';

משא"כ כאשר העבודה היא ברוחניות (כפי שהיא בגלות זו) "בחומר דא קל וחומר, בלבנים דא ליבון הלכתא כו" – אזי ברוחניות אין שום מדידות והגבלות, ולכן יכול להיות "וארו עם ענני שמיא".

ד. והנה, לאחרי כל הדיבור העיקר הוא שיהיו "אודנין דשמעינן"²³ (כמדובר לעיל²⁴) ושמזה יבוא מעשה בפועל: שיהודים יוסיפו בקיום התורה ומצוותי' ביתר שאת ויתר עוז, החל מהענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, וחינוך עצמו וזולתו, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית מלא ספרים – בינה וחכמי', מבצע נרות שבת קודש ויו"ט, מבצע כשרות האכילה והשת' ומבצע טהרת המשפחה,

והמבצע והמצוה לשלל יהודי תהי' אות באחד מספרי התורה הכלליים, שע"י מתאחדים כל בני ישראל,

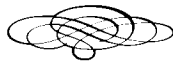
וזוה גורם שעוד יותר מהר, כל בני ישראל יחד, בהתאחדות גמורה, ייצאו מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים, שכל בני ישראל היו שם יחד, ומשם יצאו כולם ביחד.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות היתשמ"ג - בלתי מוגה)

(20) יתרו יט, ד. (23) ראה זח"ב קפו, רע"ב.

(21) פרש"י עה"פ בא יב, לז. ועד"ז בפרש"י יתרו שם. (24) סוסי"ז בהשיחה (שיל ע"י "ועד הנחות הת").

(22) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

מקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אל-על - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

(13) כ"ה במקומות שבהע' 11 ובזח"א שם. וזח"ג: לבון (17) ישע"י ס, כא.

הלכה. (18) הובא במאמר אדה"ז ד"ה איתא בתיקונים - בונה

ירושלים ספ"ד. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג. וראה זהר (14) פרשתנו ב, כג.

חדש ס"פ נח (כג, ד). (15) שם, כה.

(16) פרש"י בא י, כב. (19) הל' תשובה פ"ג ה"ד.